

E D I T U R A   S C R I P T U M®

neînfricat

*jurnalul de viață al unui bărbat,
de la amintiri ce nu pot fi rostite
la un har ce nu poate fi descris...*

De același autor
la Editura Scriptum au mai apărut:

10 așteptări de la un tată
Codul lui DaVinci. În căutarea adevărului
Cum arată dragostea
Dovezi în favoarea învierii
Dragostea are întotdeauna dreptate
Generația instrăinată
În căutarea certitudinii
Mai mult decât un simplu tâmplar
Martorul
Necenzurat
Neînfricat
Relație prin Cuvânt
Sunt un tată bun?

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

McDOWELL, JOSH

Neînfricat / Josh McDowell, Cristobal Krusen. - Oradea: Scriptum, 2015

ISBN 978-606-8712-11-6

I. Krusen, Cristobal

neînfricat

Josh McDowell ^{CU}
Cristóbal Krusen

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Undaunted:
One Man's Real-Life Journey from Unspeakable Memories to Unbelievable Grace
© 2012 by Campus Crusade for Christ. All rights reserved.
Published by Tyndale House Publishers, Inc.
Carol Stream, Illinois

Translated in Romanian language with permission from
Josh McDowell Ministry
P.O. Box 131000
Dallas, TX 75313-1000
USA

Asociația Alege Viața (Campus Crusade for Christ)
Aleea Lacul Morii nr. 3 sector 6, București
Tel.: 031-405.76.04, e-mail: contact@alege-viata.ro, www.alege-viata.ro

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Neînfricat
de Josh McDowell

© 2015 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt traducerea
D. Comilescu.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-11-6

Tiparul executat în U.E.

*Dedic cu mult drag această carte
celor patru preaiubiți copii ai mei
– Kelly, Sean, Katie și Heather –
și partenerilor lor de viață:
Michael, Stephanie, Jerry și David.
De asemenea, dedic aceste pagini de memorii
prețioșilor mei nepoți:
Scottie, Shauna, Quinn, Beckett și Brenna,
dar și celor care vor veni după ei
(și pe care îi așteptăm cu nerăbdare).
Mă rog ca povestea vieții mele să te inspire
și să te încrezi în Domnul nostru,
indiferent de provocările cu care te confrunți.
Amintește-ți întotdeauna Romani 1:16 și fii statornic.*

Cuprins

	Prolog	9
CAPITOLUL 1	Totul în lume e în regulă.....	13
CAPITOLUL 2	La început.....	17
CAPITOLUL 3	Wayne.....	33
CAPITOLUL 4	Trădarea lui Junior.....	41
CAPITOLUL 5	Anii de liceu.....	49
CAPITOLUL 6	Air Force.....	55
CAPITOLUL 7	Noi orizonturi.....	67
CAPITOLUL 8	Marea Britanie.....	83
CAPITOLUL 9	Călătoria continuă	105
CAPITOLUL 10	Noi începuturi.....	117
CAPITOLUL 11	La Wheaton și pasul următor	129
CAPITOLUL 12	Timpul petrecut acasă.....	133
CAPITOLUL 13	Vara anului 1961	147
CAPITOLUL 14	Ultimul an de facultate	165
CAPITOLUL 15	Logodna și absolvirea.....	173
CAPITOLUL 16	O ultimă vară.....	179
CAPITOLUL 17	Călătoria spre vest.....	187
CAPITOLUL 18	Chemarea mea	195
CAPITOLUL 19	Oceanul albastru	201
	Epilog	209
	Ghid pentru discuții	213
	Despre autori	217

Prolog

Multă lume cunoaște deja anumite trăiri din copilăria mea. De-a lungul anilor am împărtășit câteva detalii, cel mai adesea cu ocazia anumitor conferințe. Niciodată însă, până în clipa de față, nu am tras pe deplin cortina, pentru a oferi o imagine completă asupra celor întâmplare.

În tot acest timp, mai multe asociații sau persoane m-au abordat în ideea de a face un film despre copilăria mea și despre mărturia întoarcerii mele la Cristos. Însă n-am avut libertatea să fac acest lucru până în urmă cu cinci ani, când l-am întâlnit pe Cristóbal Krusen, un regizor de film renumit pentru premiile câștigate. În acel moment, i-am încredințat lui provocarea de a aduce la viață întreaga mea poveste.

Iată, în esență, care este subiectul central al cărții de față. Ea prezintă o poveste – povestea mea, zugerăvită în nuanțe fine, pentru a evidenția atât experiențele frumoase, cât și pe cele triste de la începutul vieții mele. Întâmplările sunt reale, deși unele persoane care apar reprezintă o îmbinare de mai mulți indivizi din viața mea. Majoritatea conversațiilor inserate în anumite scene sunt redată din memorie, cât mai fidel posibil. Titlul pe care l-am ales este *Neînfricat*,

deoarece acest cuvânt descrie ceea ce am fost eu, indiferent dacă știam sau nu lucrul acesta la vremea respectivă. Pe măsură ce am crescut, m-am lovit de multe obstacole dificile, însă reacția mea instinctivă a fost aceea de a da tot ce era mai bun din mine. Am îmbrățișat filosofia de viață a lui Nietzsche: „Tot ceea ce nu mă omoară mă face mai puternic“, fără a avea nici cea mai vagă idee despre cine a fost acest filozof.

Adversitățile m-au făcut într-adevăr mai puternic și mai hotărât. Am dezvoltat însă o putere superficială, un mecanism de apărare, o mască artificială, în spatele căreia ascundeam părți întunecoase. Lucrul după care tânjeam – după care tânjim cu toții – era o relație plină de dragoste cu cineva care să mă accepte așa cum sunt, indiferent de ceea ce ar fi văzut la mine.

Pe când aveam 11 ani, mă consideram cea mai singuratică persoană din univers, părăsit chiar și de Dumnezeu. Din anumite motive, pe care le vei afla în paginile ce urmează, am renunțat la ideea că familia oferă stabilitate, că un tată oferă protecție și că cei din jur pot fi persoane de încredere. I-am întors spatele până și lui Dumnezeu, singurele momente când îmi aminteam de El fiind acelea în care Îi adresam insulte pline de mânie și injurii murdare. Nu aveam de gând să îmi recunosc falimentele și slăbiciunile. Din păcate, nu înțelegeam cât de distructiv poate fi pentru sufletul cuiva să trăiască într-o stare de negare totală a adevărului.

Am luptat din greu, ca să mă asigur că cele mai mari temeri și cele mai profunde sentimente de rușine, izvorâte din experiențele prin care trecusem, aveau să fie îngropate în tăcere. Din punct de vedere emoțional, eram asemenea unui analfabet isteț care reușea să-i convingă pe cei din jurul lui că știe să scrie și să citească.

Anumite aspecte ale vieții mele se vor regăsi în propria ta poveste de viață, pe când de altele probabil că ai fost scutit, din fericire. Deși am trecut prin multă suferință, sunt sigur că sunt mulți alții care au avut parte de o copilărie mult mai dură și mai dureroasă decât a mea

Adevărul e că nimeni nu trece prin viață fără nicio vătămare. Cartea Iov afirmă că „Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia

se naște ca să zboare“ (Iov 5:7). Au existat multe scânteii în viața mea, inclusiv una care mi-a schimbat viața și mi-a oferit speranță. Te invit să citești această carte și să meditezi la modul în care – cu ajutorul Unuia care este mai puternic decât tine – și tu poți ține piept vieții, neînfricat.

JOSH McDOWELL

Totul în lume e în regulă

Era o zi neobișnuit de caldă pentru un început de primăvară, așa că am deschis complet geamurile mașinii, pentru a lăsa briza palidă care adia în Wheaton, Illinois, la patruzeci și cinci de kilometri de Chicago, să pătrundă în mașină. Eram în ultimul an de studii la Colegiul Wheaton, iar după-mesele livram produse de papetărie pentru liceele locale. Mai mult decât o simplă slujbă cu jumătate de normă, aceasta era o preocupare care îmi oferea posibilitatea de a lua o pauză scurtă și de a scăpa de presiunea necruțătoare a volumului mare de muncă academică pe care trebuia să îl depun la facultate.

Trăgeam nădejde că o să reușesc să traversez liniile de cale ferată de pe strada Chase, înainte ca trenul de Chicago să treacă pe acolo, dar se pare că m-am nimerit tocmai în momentul în care barierele coborau, iar semnalele luminoase și sonore erau deja activate. Am oprit în dreptul indicatorului și m-am lăsat pe spate în scaunul mașinii, pentru a mă relaxa. Clinchetul semnalului producea un sunet discordant, în contratimp cu hitul numărul 1 al trupei Shirelles, care cânta la radioul mașinii – „Oare mă vei mai iubi și mâine?”

Am aruncat o privire fugară în oglinda retrovizoare, la priveliștea liniștită a campusului colegiului Wheaton, care se întindea până pe

dealul din spatele meu, pe al cărui vârf era așezat mărețul Blanchard Hall. Scena mi-a amintit de cuvintele lui Isus din Evanghelia după Matei: „O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă“ (Matei 5:14).

Excelența academică și influența Colegiului Wheaton au fost resimțite un timp îndelungat, datorită absolvenților de calibru ai acestei instituții, printre care se numără personalități precum Billy Graham și Ruth Bell Graham, autorii Margaret Landon și Elisabeth Elliot, astronomul Harold Alden și mulți misionari martiri, printre care Jim Elliot, Nate Saint și Ed McCully. Voi reuși și eu, de dragul Colegiului Wheaton, să las o amprentă asupra acestei lumi? Dacă da, oare cum va arăta ea?

Eram de curând întors la Cristos, un fel de „proiect în desfășurare“ în ceea ce privește dezvoltarea mea spirituală. Încă de la o vârstă timpurie, datorită faptului că am crescut într-o familie disfuncțională din Union City, Michigan, am negat existența lui Dumnezeu, crezând că eu sunt stăpânul propriului meu destin. Mai târziu, pe la vârsta de nouăsprezece ani, am decis să accept o provocare, considerând că în felul acesta mă voi descotorosi de nevoia de a-L mai băga vreodată pe Dumnezeu în seamă. În acel moment, ceva minunat s-a întâmplat. Fiind în căutarea unor dovezi care să demoleze existența lui Dumnezeu, El mi-a arătat că este cât se poate de real. Întregul curs al vieții mele a fost schimbat dramatic în doar câteva luni, astfel că după ce am terminat anul al II-lea la Colegiul Kellogg, din Battle Creek, Michigan, m-am transferat la Wheaton.

Mi-am întors privirea către trenul care trecea prin fața mea. Scotea un sunet atât de liniștitor încât m-a făcut să-mi amintesc cum, în copilărie, stăteam noaptea întins în pat și ascultam trenurile de marfă care treceau undeva pe la o distanță de doi kilometri de casa noastră, însă sunetul lor se răspândea nestânjenit peste fermele din Michigan. Cât de neclintite păreau acele locomotive, zgomotul lor străbătând nestingherit întunericul nopții, iar vagoanele, în urma lor, huruiau într-un ritm constant, ajutându-mă să adorm.

Am oftat plin de satisfacție. Nu știu de ce, dar mi-am amintit de acel poem a lui Robert Browning, „Pippa Passes“, și de acel vers citat atât de des: „Dumnezeu e în cerul Său, totul în lume e în regulă.“

Fredonam și eu melodia de la radio:

*Spune-mi acum și nu te voi mai întreba,
Oare mă vei mai iubi și mâine?**

Dintr-odată, am observat în oglinda retrovizoare o camionetă ce se apropia de mine destul de repede, clătinându-se într-o parte și-n alta, care în loc să încetinească, accelera tot mai mult. Am clipit pentru o secundă, după care m-am uitat din nou. Nu părea deloc că se va opri – de fapt, nici nu mai avea timp sau spațiu să se oprească. În fața mea, trenul era încă în trecere, așa că am apucat repede schimbătorul de viteze cu intenția de a introduce mașina în marșarier, dar chiar și așa nu aș fi avut suficient timp pentru a mă feri. N-am mai apucat decât să bag mașina în viteză, să apăs pedala de frână cât am putut de tare și să mă pregătesc pentru impact. Camioneta s-a izbit în mine, aproape că s-a urcat deasupra mașinii mele.

Într-o fracțiune de secundă, toată viața mi-a trecut prin fața ochilor – o viață pe care, aproape în întregime, doream să o uit.

---

* *Gerry Goffin și Carole King*, un cântec înregistrat inițial de Shirelles în 1960.

La început

Se spune că cea mai frumoasă etapă a vieții este copilăria. Așa ar trebui să fie. În cazul meu însă nu așa au stat lucrurile. Deși cu durere spun, cred că motivul principal pentru care tatăl meu a dorit ca eu să mă nasc a fost acela de a avea o mână de lucru în plus la fermă. De nenumărate ori, pe măsură ce creșteam, el m-a lăsat să înțeleg acest lucru. Am avut de multe ori posibilitatea să fug (de cele mai multe ori desculț) de la ferma familiei noastre din Union City, Michigan, însă am găsit o oarecare stabilitate în mama, în munca din jurul casei și în școală, în această ordine. Însă relația cu tatăl meu s-a dovedit extrem de dificilă. Cum ai putea să câștigi dragostea și respectul cuiva care te tratează mai degrabă ca pe o mână de lucru decât ca pe un fiu?

Wilmot McDowell s-a născut în Indiana, în 1898, într-o familie de zece copii. La un moment dat, s-a mutat în Fremont County, în Idaho, unde a întâlnit-o pe mama mea, Edith Joslin, cu care s-a căsătorit în 1919. Primul lor fiu, Wilmot Jr, s-a născut doi ani mai târziu.

Tata nu avea un fizic impunător, însă era o fire foarte aprigă, potrivit-se de minune cu slujba de șofer pe camion pe care o avea.

Transporta chereștea și alte materiale prin Defileul Targhee către minele de cupru și argint din Montana. Orice se putea întâmpla pe acele drumuri îndepărtate și izolate, și nu de puține ori chiar se întâmpla. Tata a învățat destul de repede cum să scape din situațiile dificile, apelând la orice metodă posibilă.

Prin contrast, mama era mult mai discretă. S-a născut și a crescut în New Jersey și se trăgea din strămoși englezi. Se mândrea cu faptul că era o domnișoară educată și prețuia conduita în familie. Ei bine... nu știu ce a văzut la tatăl meu; pot doar să presupun că s-a îndrăgostit de el și s-au căsătorit înainte ca el să devină alcoolic.

Prin anii '20, în Idaho, economia a apucat-o pe o pantă descendentă. După nașterea surorii mele, Shirley, familia s-a mutat spre est, stabilindu-se în Detroit. Nu după mult timp, tata și-a pierdut locul de muncă pe care îl avea la una din diviziile unui mare lanț de magazine A&P din zonă, din cauza problemelor cu băutura. Ca urmare, familia noastră a fost nevoită să se mute din nou, de data aceasta în zona Battle Creek, la 200 de kilometri în vest. Marea criză economică începuse deja.

Într-o asemenea vreme foarte dificilă pentru toți americanii, un prieten bogat al familiei noastre, despre care abia mai târziu am aflat că era mătușa Liz, le-a dat părinților mei o bucată de teren la marginea localității Union City, cu scopul de a-i ajuta să aibă un nou început în viață. Însă nimic nu s-a schimbat în familie, în afară de faptul că în 1930 s-a născut June, a două soră a mea.

Tata a lucrat ca administrator la magazinul local A&P din Union City până când problema cronică pe care o avea cu băutura l-a costat și acest loc de muncă. Nu i-a mai rămas nimic altceva de lucru decât să-și încerce norocul cu ferma de vaci. Rezultatele nu au fost foarte promițătoare. Din fericire pentru întreaga familie, Wilmot Jr (sau Junior, cum obișnuiam noi să îi spunem) manifestase încă de la o vârstă timpurie o oarecare înclinație pentru agricultură și începuse deja să se implice în administrarea fermei, când tata a devenit șomer. Junior s-a alăturat asociației Viitorii Fermieri ai Americii și, încă de când era doar un adolescent, a început să implementeze ceea ce el numea o „abordare științifică“ de a face agricultură. Muncea din greu, deși suferea de o boală de inimă congenitală. Era foarte isteț și se

descurca foarte bine la școală. Mama se ocupa de partea contabilă și astfel, ferma aducea un profit destul de bun.

Însă nu a durat mult până când tata a dus totul de răpă, din cauza obiceiului de a bea trei sticle de vin pe zi și mai ales pentru că se impunea cu atitudinea unuia care le știe pe toate. A existat o bătălie constantă între Junior și tata cu privire la cine trebuie să conducă ferma. Junior nu putea suferi faptul că tata intervenea în modul în care el administra ferma, însă, în ciuda tuturor neînțelegerilor, el rămânea favoritul tatălui. Din acest motiv, cred că îți poți face o idee despre cum ne înțelegeam noi ceilalți cu el.

Când m-am născut eu, Junior avea deja optsprezece ani, iar Shirley era cu un an mai tânără decât el. Sora mea June avea zece ani. Diferența de vârstă dintre noi m-a determinat uneori să îmi pun tot felul de întrebări cu privire la momentul nașterii mele.

Povestea continuă astfel: într-o zi caldă de august din 1939, pastorul bisericii congregaționale locale a venit în vizită la noi acasă. Nu eram genul de familie care să frecventeze biserica, însă pastorul era tânăr, plin de entuziasm și de curând instalat la noi în localitate. Probabil auzise de la oamenii din oraș tot felul de lucruri despre familia noastră și ne considera ca pe niște oi care au nevoie de un păstor. În timp ce stătea de vorbă în camera de zi cu mama și își savura ceaiul, nu avea nici cea mai vagă idee că ea era însărcinată în luna a noua. Și asta pentru că mama, care avea doar 1,65 în înălțime și o problemă cu glanda tiroidă, ceea ce îi provoca o fluctuație în greutate, ajungea să aibă între 155 și 165 de kilograme. Deși poate părea destul de comic, era cât se poate de adevărat că mama nu putea să treacă pragul ușii fără să se frece de ambii stâlpi. Cred că am fost destul de bine ascuns acolo undeva în pânțele ei.

Cam la o săptămână mai târziu, când am sosit eu pe lume, pastorul a aflat cu stupefacție că încă un băiat a venit pe lume în familia McDowell. Mama a compensat cumva stânjenea lui, presupun eu, prin faptul că m-a dus la biserică pentru a fi încreștinat. Am fost numit după numele de familie pe care ea l-a avut înainte de a se căsători, Joslin, deși încă de la o vârstă timpurie am fost strigat simplu Josh.

La două săptămâni de la nașterea mea, Germania nazistă a invadat Polonia, iar Franța și Anglia au declarat război lui Hitler. După

bombardamentul de la Pearl Harbor, doi ani mai târziu, sora mea Shirley s-a oferit voluntar să ajute în armată ca asistentă medicală. Ea a fost prima dintre noi care și-a luat tâlpășița și a plecat din viața nefericită a familiei noastre.

Câteva dintre cele mai timpurii amintiri ale copilăriei mele sunt legate de momentele în care Shirley venea acasă în permisie. De fiecare dată îmi aducea un cadou de orice fel – soldăței de jucărie sau mici tancuri confecționate din tinichea. Întotdeauna îmi lăsa sentimentul că este foarte isteată în uniforma ei militară, dar și drăguță!

Pe când aveam patru sau cinci ani, Shirley a venit acasă împreună cu un jandarm înalt, pe nume Stan. Într-una din zile, m-a tras deoparte și mi-a șoptit în taină:

— Într-o zi, am să mă căsătoresc cu Stan și o să te ajut să scapi de aici, Josh. Cine știe? Poate că într-o bună zi, o să vii și o să locuiești cu noi.

A sosit până la urmă și ziua în care a trebuit să-mi iau rămas bun de la Shirley. O țineam strâns în brațe și plângeam. Nu voiam să-i dau drumul. Văzusem un scurt jurnal de știri la sala de cinema din Battle Creek și astfel aflatam că zona în care urma să meargă era una periculoasă... exista pericolul chiar să moară acolo. Însă privindu-i pe Shirley și Stan cum ies pe ușă, păreau că pleacă în Florida sau în California într-o vacanță lipsită de griji.

După ce și-a încheiat datoria față de armată, deși avea posibilitatea să părăsească serviciul militar și să se întoarcă acasă, Shirley a ales să continue să slujească pe frontul din Europa. Îmi amintesc că într-o zi am găsit-o pe mama plângând în dormitorul ei și am întrebat-o ce s-a întâmplat. Am crezut că era vorba despre ceva ce făcuse tata. Însă mama primise o scrisoare de la Shirley, prin care o anunța că avea de gând să rămână în Europa până la finalul războiului.

Slavă Domnului că Shirley a supraviețuit războiului. Însă nu s-a mai întors niciodată acasă cu gândul de a locui acolo. Și, dintr-un oarecare motiv, nici eu nu m-am dus să locuiesc împreună cu ea și cu Stan după ce s-au căsătorit și s-au mutat în Chicago, cu toate că uneori îi mai vizitam.

Amintirile din copilăria mea legate de cealaltă soră a mea, June, sunt acelea în care îmi făcea baie într-o cadă mare din beton aflată în